

[Aksel Larsen.]

fronterne i Europa eller afskaffe i hvert fald visse dele af det påståede jerntæppe. Med indmarchen i Tjecoslovakiet blev dette standset med ét slag, og jeg ved ikke, om det var Moskvamagthavernes hensigt, at det skulle blive resultatet, men det er ikke udelukket, at det var et af deres formål med indmarchen i Tjecoslovakiet.

Der er kommet en større spænding i Europa, vanskeligere forhold i Europa mellem øst og vest, og det er så rigtigt, som det er sagt, at naturligvis må alle vi, der ønsker fred og afspænding, gøre, hvad vi kan for på ny at få knyttet kontakterne, men ikke desto mindre er det i hvert fald en af følgerne af aggressionen mod Tjecoslovakiet, og hvem siger, at det ikke var en tilsigtet følge? Nu bagefter, hvor man har forladt påstanden om, at det var den tjekiske regering, der så mindeligt bad om at få fremmede soldater til landet, får man andre begrundelser, og de kulminerer jo i denne kampagne om, at Vesttyskland forbereder en aggression imod Øst Europa, og man er nødt til at forberede et stærkt forsvar mod de revanchistiske kræfter i Vesttyskland. Sådanne revanchistiske kræfter findes, de er ikke svage, men på den anden side tror jeg nok, man tør sige, at hvis Vesttyskland skulle forsøge at omsætte drømmen om en revanche mod øst i handling, så ville det få yderst ulyksalige følger for Vesttyskland. Så jeg tænker ikke, de har sådanne alvorlige hensigter.

Ja, så er der jo dem, der mener, at dette kan betyde, at Sovjetregeringen påtænker en eller anden form for indblanding i Vesttysklands forhold eller aggression mod Vesttyskland. Det tror jeg heller ikke. Vesttyskland er medlem af NATO, og det, der er klart, er, at der er to militærblokke eller to magtblokke. De står over for hinanden, men de respekterer hinandens territorium, og de respekterer hinandens politik. Det er, som om de to supermagter har delt verden imellem sig så godt, som de nu engang kunne, og de jager hver inden for sit jagtrevir, og hvad den ene foretager sig inden for sit jagtrevir, det blander den anden sig ikke i. Ja, bevars, naturligvis skulle præsident Johnson og andre amerikanere komme med nogle forargede udtalelser om indmarchen i Tjecoslovakiet, den slags hører jo til spillet, men på den anden

side er det da tydeligt for enhver, at man intet havde imod det, og at man ikke agtede at blande sig i det. Bortset fra at man måske ikke havde muligheder for det, så havde man ikke til hensigt at blande sig i det, for det var noget, som russerne foretog derovre i den del af verden, de nu har fået overladt. På samme måde er det jo klart for enhver, at der er visse områder af jordkloden, som er fredet for russisk indblanding. Hvad mener man f. eks. om Latinamerika og ganske specielt Sydamerika? Det er da ganske tydeligt, at det er overladt som jagtrevir til Amerikas Forenede Stater.

Men hvis dette skulle bevirke, at der ikke er store chancer for en krig mellem Warszawa-pagten og NATO, og det mener jeg ikke der er chance for, og hvis man i øvrigt kan sige sig selv noget, ja, så er det det, at hvis der er noget, de to stormagter for enhver pris ønsker at undgå, så er det en direkte konfrontation, som måtte føre os ud i atomkrigen ikke alene med de to supermagters ødelæggelse, men formodentlig med menneskehedsudslettelse som resultat. Der er ingen af dem, der ønsker noget sådant, de har hver sit jagtrevir, men der findes jo mellem disse jagtrevirer lande, som man kan betegne som en art ingenmandsland, og dér kan man jo ikke være sikker på at der ikke på en eller anden måde kommer en art indirekte konfrontation, som ikke fører til den store direkte konfrontation.

Her kommer jeg tilbage til den sovjetiske pressekampagne og notekampagne mod Vesttyskland. Hvad kan være formålet med den? Ja, det kan være formålet bagefter at retfærdiggøre indmarchen i Tjecoslovakiet. Det kan være formålet at give de kommunistiske partier i Vesteuropa et påskud til at sige: nu tror vi alligevel, at det, som vi har fordømt, var nødvendigt, for det lader til, at de grimme vesttyskere er sådan og sådan. Det kan også være møntet på oppositionen i Sovjetunionen, i Østtyskland, i Polen, i Bulgarien, i Ungarn, hvor der naturligvis findes en opposition mod det, man har foretaget sig.

Jeg vil tro, at alt dette er rigtigt, men det kan jo også være noget andet. Hvis et land af en eller anden grund efter visse planer eller hensigter ønsker at opruste yderligere, ja, så vil det jo rent praktisk betyde mindre smør og flere kanoner. Hvis man vil sælge